

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 2Tdo/56/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8720010866
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Wänkeová
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:8720010866.3

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci proti obvinenému MUDr. E. S. a spol. pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi, podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 11. júna 2024 v Bratislave o dovolaní obvineného MUDr. E. S. proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 15. decembra 2021, sp. zn. 7To/12/2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného MUDr. E. S. odmieta.

odôvodnenie:

Okresný súd Poprad (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom zo 16. septembra 2021, sp. zn. 6T/90/2020, uznal obvineného MUDr. E. S. v bode 1) vinným zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, obvinenú C. U. v bode 2) vinnú zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, a obvineného H. H. v bode 3) vinným z prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1) MUDr. E. S.

dňa 3. júla 2020 v presne nezistenom čase po 16.30 hod. na presne nezistenom mieste v obci Demänová okr. Liptovský Mikuláš od doposiaľ presne nezistenej osoby zadovážil igelitové vrečko s obsahom bielej kryštalickej látky, ktoré následne v osobnom motorovom vozidle značky Volvo S80, ev. č. H. XXX L., ktoré viedol ako vodič H. H. z H., počas cesty, z mesta Liptovský Mikuláš do mesta Poprad odovzdal C. U. zo J., okres H., C. U. časť bielej kryštalickej látky odsypala do celofánového obalu od cigariet, (stopa č. 1) zatavila zapaľovačom, a toto odovzdala obžalovanému H. H. ako odmenu za prevoz vozidlom a plastové vrečko (stopa č. 2) uložila do cigaretovej krabičky zn. LM, ktorú položila na palubnú dosku vozidla na strane spolujazdca kde podľa znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ pod číslom PPZ-KEU-KE-EXP-2020/1626 sa v prípade plastového vrečka (stopa č. 2) toto obsahovalo kryštalický materiál s obsahom metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM) o celkovej hmotnosti 0,75 g (750 mg) obsahujúcich 397 mg absolútneho metamfetamínu zodpovedajúcim minimálne 10 bežným jednotlivým dávkam drogy, a v prípade predloženej stopy č. 1 sa jednalo o celofánové vrečko od cigariet ktoré obsahovalo kryštalický materiál s obsahom metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM) o celkovej hmotnosti 0,24 g (240 mg) obsahujúcich 155 mg absolútneho metamfetamínu zodpovedajúcim minimálne 4 bežným jednotlivým dávkam drogy, teda MUDr. E. S. si celkovo zadovážil a odovzdal C. U., kryštalický materiál s obsahom metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM) o celkovej hmotnosti 0,99 g (990 mg) obsahujúcich 552 mg absolútneho metamfetamínu zodpovedajúcim minimálne 14 bežným jednotlivým dávkam drogy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom účinná látka metamfetamín je zaradená

v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok;

2) C. U.

po tom, ako si obžalovaný MUDr. E. S. 3. júla 2020 v presne nezistenom čase po 16.30 hod. zadovážil na presne nezistenom mieste v obci Demänová, okr. Liptovský Mikuláš od doposiaľ nestotožnenej osoby igelitové vrečko s obsahom bielej kryštalickej látky, toto obžalovanej C. U. odovzdal v osobnom motorovom vozidle značky Volvo S80, ev. č. H. XXX L., ktoré viedol ako vodič H. H. z H., počas cesty z mesta Liptovský Mikuláš do mesta Poprad, C. U. časť bielej kryštalickej látky odsypala do celofánového obalu od cigariet, (stopa č.1) vrečko zatavila zapaľovačom, a toto odovzdala obžalovanému H. H. ako odmenu za prevoz vozidlom, igelitové vrečko (stopa č. 2) uložila do cigaretovej krabičky zn. LM, ktorú položila na palubnú dosku na strane spolujazdca, pričom podľa znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Košice, pod číslom PPZ-KEU-KE-EXP-2020/1626 sa jednalo o plastové vrečko (stopa č. 2) ktoré obsahovalo kryštalický materiál s obsahom metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM) o celkovej hmotnosti 0,75 g (750 mg) obsahujúcich 397 mg absolútneho metamfetamínu zodpovedajúcim minimálne 10 bežným jednotlivým dávkam drogy, a v prípade predloženej stopy č. 1 sa jednalo o celofánové vrečko, ktoré obsahovalo kryštalický materiál s obsahom metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM) o celkovej hmotnosti 0,24 g (240 mg) obsahujúcich 155 mg absolútneho metamfetamínu zodpovedajúcim minimálne 4 bežným jednotlivým dávkam drogy, teda C. U. si celkovo zadovážila a prechovávala, kryštalický materiál s obsahom metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM) o celkovej hmotnosti 0,99 g (990 mg) obsahujúcich 552 mg absolútneho metamfetamínu zodpovedajúcim minimálne 14 bežným jednotlivým dávkam drogy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom účinná látka metamfetamín je zaradená v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok;

3) H. H.

dňa 3. júla 2020 v presne nezistenom čase po 16.30 hod. na základe predchádzajúcej žiadosti obžalovanej C. U., nar. XX. I. XXXX odviezol svojim osobným motorovým vozidlom značky Volvo S80, ev. č. H. XXX L., C. U. a obvineného MUDr. E. S., z mesta Poprad do okresu Liptovský Mikuláš a následne 3. júla 2020 v čase po 17.30 hod. ich viezol z presne nezisteného miesta obce Demänová okres Liptovský Mikuláš do mesta Poprad, kde MUDr. E. S.Á., po tom ako si dňa 3. júla 2020 v presne nezistenom čase po 16.30 hod. zadovážil na presne nezistenom mieste v obci Demänová, okr. Liptovský Mikuláš od doposiaľ nestotožnenej osoby igelitové vrečko s obsahom bielej kryštalickej látky, toto obžalovanej C. U. odovzdal v osobnom motorovom vozidle značky Volvo S80, ev. č. H. XXX L., ktoré viedol ako vodič H. H. z H., počas cesty z mesta Liptovský Mikuláš do mesta Poprad, C. U. časť bielej kryštalickej látky odsypala do celofánového obalu od cigariet, obal zatavila (stopa č. 1) zapaľovačom, a toto odovzdala obžalovanému H. H. ako odmenu za prevoz vozidlom, kde H. H. bielu kryštalickú látku v prehľadnom obale prechovával vo svojom vrečku krátkych nohavíc ktoré mal oblečené, pričom H. H. bol 3. júla 2020 v čase 18.15 hod. v meste Poprad, ulica Partizánska pod nadjazdom mosta č. 18-388B na štátnu cestu 1/18 spolu s obžalovanou C. U. a obžalovaným MUDr. E. S. bol obmedzený na osobnej slobode policajtni Pohotovostnej motorizovanej jednotky KR PZ Prešov, a následne na základe vykonanej osobnej prehliadky u H. H. vykonanej na OKP OR PZ Poprad 4. júla 2020 v čase od 01.10 hod. do 01.25 hod. bola biela kryštalická látka v prehľadnom obale nájdená v pravom vrečku krátkych nohavíc u osoby H. H., pričom na základe znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ v Košiciach pod číslom ČES:PPZ-KEU-KE-EXP-2020/1904 sa v prípade predloženej bielej kryštalickej látky, malo jednať o látku s obsahom metamfetamínu o celkovej hmotnosti 0,24 g (240 mg) obsahujúcu 155 mg absolútneho metamfetamínu, ktoré zodpovedá najmenej 4 bežným jednotlivým dávkam drogy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok.

Za to obvinenému MUDr. E. S. okresný súd uložil podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obvinenej C. U. okresný súd uložil podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, výkon ktorého podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienienečne odložil, zároveň uložil probačný dohľad nad jej správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona obvinenej určil skúšobnú dobu na 3 roky a zároveň podľa § 51 ods. 3 písm. b) Trestného zákona jej uložil obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania omamných a psychotropných látok, ktoré obmedzenie je súčasťou probačného dohľadu. Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona jej okresný súd uložil povinnosť podľa svojich schopností zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné pre otca detí A. U., vo výške 5.269 eur. Súčasne obvinenej podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona uložil protitoxikomanické liečenie ústavnou formou. Okresný súd podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súčasne zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Poprad zo 16. decembra 2020, sp. zn. 6T/73/2020, ktorý nadobudol právoplatnosť 31. decembra 2020 a ktorým jej bol uložený podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, ktorého výkon jej bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienienečne odložený s určením skúšobnej doby podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona na 15 mesiacov a ktorým jej podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona súčasne bola uložená povinnosť podľa svojich schopností zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné pre otca detí A. U., vo výške 5.269 eur, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad.

Obvinenému H. H. okresný súd uložil podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, výkon ktorého podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienienečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu na 2 roky. Zároveň mu podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona uložil protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou

Obvinený MUDr. E. S. napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 15. decembra 2021, sp. zn. 7To/12/2021, zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému MUDr. E. S. doručené 9. februára 2022 a jeho obhajkyňi 27. januára 2022, podal obvinený MUDr. E. S. prostredníctvom zvoleného obhajcu 30. mája 2023 dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku uviedol, že akceptuje ustálenú súdnu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá uvádza, že v rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad pritom odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Súd je tak viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa. Poukázal na skutkovú vetu rozsudku okresného súdu, rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 336/2020 a poznamenal, že pri prieskume správnosti použitej právnej kvalifikácie teda musí skutková veta zodpovedať objektívnej stránke skutkovej podstaty trestného činu popísanej v kvalifikačne použitom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, ktoré (ako právna norma) odráža zákonné znaky trestného činu vo všeobecnej a v abstraktnej podobe. Pokračoval, že podstatu skutku tvorí konanie obžalovaného s následkom tohto konania, ktorý je relevantný z pohľadu trestného práva hmotného. Popis skutku uvedený v skutkovej vete musí byť uvedený tak, aby jednotlivé jeho časti zodpovedali znakom skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol obžalovaný uznaný za vinného. O takýto prípad však podľa obvineného nejde, pokiaľ uvedená skutková veta neobsahuje úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu. Právna veta teda musí mať v popise skutku odraz. Je nevyhnutné, aby skutková veta obsahovala všetky znaky základnej ako aj kvalifikovanej skutkovej podstaty. Skutková veta (popis skutku) musí bezpodmienečne obsahovať úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 509/2015).

Podľa obvineného pri prvotnej analýze skutkovej vety je možné konštatovať, že vymedzenie, popis skutku a jeho právna kvalifikácia je mimoriadne abstraktná, všeobecná. Doplnil, že podľa právnej vety sa mal dopustiť trestného činu zadováženia [§ 172 ods. 1 písm. c) Trestného zákona] a prechovávanía [§ 172 ods. 1 písm. d) Trestného zákona] omamnej látky v množstve väčšom ako desaťnásobok obvykle jednorazovej dávky. K úvodnému popisu skutku: „v presne nezistenom čase po 16:30 hod., na presne nezistenom mieste v obci Demänová, od doposiaľ presne nezistenej osoby zadovážil igelitové vrečko...“ obvinený uviedol, že vo vzťahu k popisu protiprávnej činnosti, a síce k neoprávnenému zadováženiu omamnej látky skutková veta uvádza opis predmetnej trestnej činnosti v podstate výlučne za popisných, všeobecných pojmov. Popis zadováženia návykovej látky konkrétnym spôsobom vo vzťahu ku konkrétnej látke je podľa názoru obvineného nevyhnutnou súčasťou obsahu skutkovej vety pri daných trestných činoch, lebo len tak je vôbec možné ustáliť spáchanie daného trestného činu. Dodal, že popis zadováženia návykovej látky musí byť opísaný v skutkovej vete. Popis zadováženia omamnej látky uvedený v skutkovej vete: „dňa 03.07.2020 v presne nezistenom čase po 16:30 hod., na presne nezistenom mieste v obci Demänová okr. Liptovský Mikuláš od doposiaľ presne nezistenej osoby zadovážil igelitové vrečko s obsahom bielej kryštalickej látky,“ je podľa obvineného nejasný a pre vyvodenie trestnej zodpovednosti resp. naplnenie znakov skutkovej podstaty nedostačujúci, nesprávny. Poznámene, že „biela kryštalická látka“ nie je omamnou látkou, a teda tu podľa neho absentuje popis návykovej látky tak, aby sme vedeli uvažovať o naplnení/nenaplnení definičných znakov v tomto prípade prípad omamnej látky, nakoľko zadováženie bielej kryštalickej látky (nevedno akej) nie je trestný čin. Doplnil, že omamnou látkou zaradenou v I. skupine prílohy č. 1. zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o omamných látkach“) sú látky tam vymenované, a to v koncentrácii, ktorá je spôsobilá vyvolať návyk a psychickú a fyzickú závislosť ľudí charakterizovanú v § 2 ods. 1 naposledy označeného zákona. Ak je súd názoru, že niečo také vyplýva z dokazovania, mal podľa obvineného vyabstrahovať dokazované skutkové okolnosti a napísať ich do skutkovej vety a v odôvodnení na ne poukázať. Z opisu skutkovej vety teda podľa neho nevyplýva, akú návykovú látku si mal zabezpečiť, ako presne a kde mal zadovážiť návykovú/psychotropnú látku. Vo vzťahu ku skutku obvinený uviedol, že skutok bol klasifikovaný podľa § 172 ods. 1 písm. c) a písm. d) [Trestného zákona, pozn.], ak má ale zadováženie napĺňať aj kvalifikačné znaky trestného činu 172 ods. 1 písm. c) [Trestného zákona, pozn.] a nemá ísť podľa neho len o všeobecný formálny popis ku skutku 172 ods. 1 písm. d) [Trestného zákona, pozn.], vymedzenie popisu zadováženia návykovej látky nesmie byť podľa obvineného uvedené spôsobom, ako to urobil okresný súd.

Obdobne vágnosť skutkovej vety sa podľa dovolateľa prejavuje aj v časti popisu prechovávanía omamnej látky, kde absentuje popis prechovávanía omamnej látky, a to najmä z dôvodu, že u neho nebola zaistená žiadna omamná látka. Pokračoval, že mu podľa právnej vety a právnej kvalifikácie kladie za vinu prechovávanie kryštalického materiálu o hmotnosti 0,75 g a 0,24 g t. j. dokopy 0,99 g. Popis skutku je podľa obvineného mimoriadne zmätočný, nakoľko sa mu kladie za vinu, že prechovával materiál, ktorý sa našiel objektívne u iných osôb, a ktoré za jeho prechovávanie boli aj odsúdené. Za jeden a ten istý skutok je tak odsúdený aj obvinený ako aj C. U. a H. H., a to rozsudkom okresného súdu, čím podľa obvineného došlo aj k porušeniu zásady ne bis idem, keď za jeden a ten istý skutok sú postihnutí dvaja páchatelia. Bez ohľadu na porušenie danej zásady argumentoval, že v skutkovej vete úplne absentuje popis prechovávanía návykovej látky z jeho strany.

Ďalej obvinený namietal, že skutok, ktorý je z časti nejasný, z časti neúplný, nemôže byť podkladom pre výrok o jeho vine, a preto súd nemôže dotvárať skutkovú vetu tak, aby došlo k doplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu. Takéto usmerňovanie obžaloby by mohlo byť podľa obvineného chápané aj ako pomoc prokurátorovi, čo je v rozpore so zásadou spravodlivého procesu [čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“)], so zásadou rovnosti strán v konaní pred súdom a princípom nestrannosti súdu pri rozhodovaní sporu medzi prokurátorom (štátom) a obvineným. Pokiaľ ide o časť skutkovej vety „...teda MUDr. E. S. si celkovo zadovážil a odovzdal C. U. kryštalický materiál s obsahom metamfetamínu s prímiesou MSM o celkovej hmotnosti 0,99 g obsahujúcich 552 mg absolútneho metamfetamínu zodpovedajúcim min. 14 bežným jednotlivým dávkam drogy, ...“ obvinený uviedol, že pre trestnosť skutku podľa § 172 ods. 1 (Trestného zákona, pozn.) je nevyhnutné aby páchatel mal v držbe viac ako 10 obvyklých jednorazových dávok (§ 135 ods. 2 Trestného zákona). Ďalej poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. marca 2019, sp. zn. 3 Tdo 83/2018, a na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/44/2016 (za jednu priemernú obvykle jednorazovú dávku psychotropnej látky

metamfetamínu sa považuje materiál, ktorý dosahuje minimálnu celkovú hmotnosť 100 mg s obsahom účinnej látky minimálne 10 mg), a poznamenal, že súdom zistené skutkové zistenie o celkovej hmotnosti 0,99 g návykovej látky bolo nesprávne právne kvalifikované ako min. 14 obvyklých jednorazových dávok, nakoľko podľa ustálenej súdnej praxe uvedené množstvo je potrebné právne kvalifikovať ako necelých 10 obvyklých jednorazových dávok. V tejto súvislosti poukázal aj na R 35/2016 a uviedol, že z vyššie uvedeného logicky vyplýva, že ak predpoklad uvedený v bode I. splnený nie je, návykové latky zaistené u odsúdeného nie sú omamnou látkou a ich prechovávanie nie je možné postihovať prostredníctvom § 172 Trestného zákona. Vyššie uvedené kvalitatívne kritériá pritom musia byť podľa obvineného v konaní preukázané bez dôvodných pochybností, k čomu však v konaní nedošlo. V prvom rade uviedol, že otázka, aká koncentrácia účinnej látky metamfetamínu je spôsobilá vyvolať návyk a psychickú a fyzickú závislosť ľudí charakterizovanú v § 2 ods. 1 zákona o omamných látkach, nebola predmetom dokazovania súdom prvého stupňa. Dodal, že táto otázka nebola ani predmetom znaleckého posudku. Posudok len konštatuje, že Kriminálny a expertízny ústav Policajného zboru považuje za bežnú jednotlivú dávku 10 - 40 mg absolútneho metamfetamínu. Teda podľa vyššie zmieneného zjednocujúceho stanoviska č. 35/2016, iba samotná schopnosť ovplyvniť psychiku človeka nestačí na to, aby bolo možné uplatniť § 172 Trestného zákona. Naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty tohto trestného činu vyžaduje, aby boli splnené všetky definičné znaky pojmu omamná látka, tak ako sú uvedené v § 2 ods. 1 zákona o omamných látkach, konkrétne zmes musí obsahovať metamfetamín v koncentrácii, ktorá „vyvoláva návyk a psychickú a fyzickú závislosť charakterizovanú zmenami správania sa so závažnými zdravotnými a psychosociálnymi následkami“. Súd ani znalec podľa obvineného bližšie nešpecifikovali, o akú konkrétnu literatúru sa jedná a na akých konkrétnych odborných úvahách je tento záver založený, čo spôsobuje nepresnosť záveru Kriminálneho a expertízneho ústavu Policajného zboru. Dodal, že skúmanie toho, či návyková látka je spôsobilá vyvolať návyk, je mimo vecný záber Kriminálneho a expertízneho ústavu Policajného zboru, ktorý nemá kompetenciu sa k tomu vyjadrovať. Uvedené malo byť podľa obvineného predmetom psychiatrického posudku. Uvedené sa tak podľa neho premietlo aj do nesprávneho právneho záveru, že súdom ustálené množstvo účinnej látky je spôsobilé vyvolať návyk a psychickú a fyzickú závislosť charakterizovanú zmenami správania sa so závažnými zdravotnými a psychosociálnymi následkami.

Vo vzťahu k porušeniu práva na obhajobu zásadným spôsobom dovolateľ uviedol, že v súdnej praxi je všeobecne rešpektované to, že absencia skutkového vymedzenia napríklad každého čiastkového útoku pokračovacieho trestného činu, sa považuje za závažnú procesnú chybu a zároveň aj závažné porušenie práva na obhajobu obvineného (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 2. júla 2020, sp. zn. 6 Tdo 49/2019), preto je podľa neho možné absenciu popisu skutku, resp. jeho popis za použitia výlučne právnych pojmov chápať ako závažné porušenie práva na obhajobu. Pokračoval, že nemal možnosť v konaní pred súdom v plnej miere uplatniť svoje obhajobné práva, t. j. vyjadriť sa ku konkrétnemu skutku kladenému mu za vinu, podávať vo vzťahu k nim návrhy na vykonanie dokazovania, prípadne i opravné prostriedky. Už okresný súd podľa obvineného pochybil, keď pri predbežnom prejednaní obžaloby prijal obžalobu prokurátora, hoci táto z pohľadu skutkového vymedzenia žalovanej trestnej činnosti nespĺňala náležitosti v zmysle § 235 písm. c) Trestného poriadku v rozsahu konkretizácie skutku podľa § 172 Trestného zákona. Naplnenie daného dovolacieho dôvodu obvinený videl aj cez zásadné porušenia práva účastníka konania na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 16/2008 a 4 Tdo 57/2016. Obvinený poznamenal, že opis skutku spôsobom, že si mal zadovážiť bielu kryštalickú látku a tú prechovávať spôsobom, že vlastne ju ani neprechovával, ho dostalo do situácie, kedy bolo v podstate irelevantné, ako bude vypovedať, vždy by naplnil skutkovú podstatu trestného činu. Správnosť postupu mal tak podľa obvineného súd vysvetliť v rámci odôvodnenia, dodal, že sudy neodôvodnili svoje rozhodnutie v súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku.

Z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd po preskúmaní dovolacích dôvodov rozhodol, že napadnutým uznesením krajského súdu a konaním ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v príslušných ustanoveniach, o ktoré dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku sa opierajú, a to v neprospech obvineného; aby zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu v celom rozsahu, zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo ich zrušením, stratili podklad; a krajskému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku. S uvedenou argumentáciou naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku prokurátor nesúhlasil a poznamenal, že zásadné porušenie práva na obhajobu je potrebné vykladať v súvislosti s dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou. K zásadnému porušeniu práva na obhajobu by teda došlo vtedy, ak by sa prvostupňový súd a odvolací súd nezaoberali dôkazným návrhom obhajoby. K uvedenému však v tomto konaní podľa prokurátora nedošlo. O porušenie práva na obhajobu však nejde, ak súd nevyhovel dôkazným návrhom obhajoby, pretože už považoval skutkový stav za dostatočne zistený. Pokiaľ dovolateľ namieta znenie skutkovej vety, prokurátor uviedol, že táto u obvineného jednoznačne obsahuje všetky znaky skutkovej podstaty zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona a rovnako tak skutková veta obsahuje úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty, v podrobnostiach odkázal na odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu. Prokurátor nesúhlasil s tvrdením obvineného, že skutková veta obsahovala len konštatovanie o bielej kryštalickej látke, čo samo osebe nie je trestné, k uvedenému uviedol, že zo skutkovej vety, ktorú je potrebné vnímať ako celok, je jasné a zrejmé, že obvinený si zadovážil a prechovával igelitové vrečko s obsahom bielej kryštalickej látky, ktorý materiál obsahoval účinnú látku metamfetamín (psychotropná látka) v tam uvedených presných množstvách s prímiesou metylsulfonylmetánu, pričom zaistené množstvo zodpovedalo minimálne 14 bežným jednotlivým dávkam drogy, ktoré sú schopné ovplyvniť psychiku užívateľa. V danej súvislosti nemožno podľa prokurátora súhlasiť ani s argumentmi ohľadom obvyklej jednorazovej dávky, k čomu prokurátor poukázal na R 87/2015 a uviedol, že rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/44/2016 rozhodne nepredstavuje ustálenú súdnu prax vo vzťahu k určovaniu obvyklej jednorazovej dávky drogy, ani právna veta R 22/2019 neobsahuje presné údaje množstva (hmotnosti) finálneho materiálu predstavujúceho obvykle jednorazovú dávku (a to ani 500 mg pri marihuane, ani 100 mg pri pervitíne), nejde preto podľa prokurátora o súdnu praxou ustálený záver, keďže judikované rozhodnutie neobsahuje podklad, na základe ktorého by bolo možné uvedené číselné údaje ustáliť. Ďalej pokračoval, že množstvo predstavujúce obvykle jednorazovú dávku je potrebné určiť na základe poznatkov o užívateľskej praxi. Podľa názoru prokurátora v posudzovanej trestnej veci Kriminalistický a expertízny ústav Policajného zboru v znaleckom posudku zrozumiteľne a logicky vysvetlil, prečo zaistená droga zodpovedá množstvu dávok stanovených znaleckým dokazovaním, a to práve na základe množstva zaistej látky a množstva účinnej látky, ktoré je schopné ovplyvniť psychiku človeka. Poznamenal, že pojem obvykle jednorazovej dávky je pojmom právnym, a preto tento nie je oprávnený vykladať znalecký ústav, avšak na druhej strane samotný Kriminalistický a expertízny ústav Policajného zboru tak, ako to uviedol aj vo svojom znaleckom posudku v danej veci, neurčuje množstvo, ktoré zodpovedá obvykle jednorazovej dávke drogy určenej pre konkrétneho užívateľa s prihliadnutím na stav jeho fyzickej a psychickej dispozície a závislosti; Kriminalistický a expertízny ústav Policajného zboru len objektívne vyjadruje bežnú jednotlivú dávku drogy ako množstvo účinnej látky, ktoré si bežný užívateľ aplikuje jednorazovo a ktorá je spôsobilá ovplyvniť jeho psychiku. Dodal, že v znaleckom posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru zároveň uvádza, s akými limitmi sa pri posudzovaní jednotlivej dávky drogy dá v priemere pracovať a uvažovať, a poukázal na nielen na samotný znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2020/1626, ale aj na výpoveď Mgr. A. M. (str. 9 napadnutého rozsudku). Prokurátor nepovažoval za opodstatnenú námietku obvineného ohľadom právnej kvalifikácie a pripomenul, že pod pojmom „zadováži“, uvedenom v § 172 ods. 1 písm. c) Trestného zákona sa rozumie neoprávnené nadobudnutie, resp. získanie omamnej látky alebo psychotropnej látky (jedu alebo prekurzora) v zásade akýmkoľvek iným spôsobom, než je to výslovne uvedené v predchádzajúcich pojmoch tohto ustanovenia (výrobou, dovozom, kúpou alebo výmenou). V danom prípade podľa prokurátora jednoznačne nejde o paušálne vymedzenie formálneho zadováženia si drogy v súvislosti s neoprávneným prechovávaním podľa § 172 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, pretože v predmetnej trestnej veci bolo jednoznačne preukázané, vykonaným dokazovaním, že obvinený MUDr. E. S. si zadovážil psychotropnú látku 3. júla 2020 v obci Demänová. Skutočnosť, že sa nepodarilo preukázateľne stotožniť osobu, od ktorej si látku zadovážil, ako ani presný čas predsa nemôže podľa prokurátora vytvoriť záver o tom, že v danom prípade išlo len o formálne uvedenie zadováženia si omamnej a psychotropnej látky vo vzťahu k neoprávnenému prechovávaniu. S poukazom na vyššie uvedené považoval napadnutý rozsudok okresného súdu a napadnuté uznesenie krajského súdu za rozhodnutia zákonné a správne.

Vzhľadom na uvedené prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného proti uzneseniu krajského súdu a proti rozsudku okresného súdu odmietol, eventuálne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol dovolanie obvineného ako nedôvodné.

Podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 31. mája 2024 obvinený doplnil vyššie uvedené dovolanie o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Nad rámec už vyššie uvedenej argumentácie, vo vzťahu k právu na obhajobu obvinený poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 296/2022, III. ÚS 209/04) a konštatoval svojvoľu súdov pri ustaľovaní rozhodných skutočností, čo podľa neho založilo následne zmätočnosť odôvodnenia. Ďalej poukázal na úradný záznam z 3. júla 2020, a poznamenal, že ako mohli príslušníci predvídať spáchanie skutku takto s mimoriadnou presnosťou. Núka sa podľa obvineného ako jediné rozumné vysvetlenie to, že skutok si vymysleli a naplánovali vopred s C. U. (ktorá vypovedala ako korunný svedok) a inými alebo úradný záznam antidatovali s cieľom „zlegalizovať“ začatie trestného stíhania a zaistovacie úkony. Dodal, že ako je možné, že by orgány činné v trestnom konaní nevedeli od koho si mal drogu zakúpiť, keď vedeli, že si pôjde kúpiť viac ako 10 dávok na konkrétne miesto? Obvinený upozornil, že sledovanie jeho osoby vo vozidle Volvo S80 bolo sledovaním v zmysle § 113 ods. 4 Trestného poriadku, a uviedol, že vzhľadom na neexistenciu riadneho (zákonného) príkazu na sledovanie jeho osoby vo vyššie označenom osobnom motorovom vozidle, možno podľa neho hodnotiť už zastavenie, následnú kontrolu a obhliadku a pri nej získané dôkazy, ako nezákonný procesný postup. Teda podľa obvineného nemohol existovať zákonný dôvod vznesenia obvinenia a nadväzne ani na podanie obžaloby a súdne konanie o nej, dodal, že okresný a krajský súd sa s danou námietkou nevysporiadali dostatočne. Vyššie uvedeného konanie malo podľa obvineného všetky znaky policajnej provokácie; je podľa neho nepochybné, že spôsob spáchania skutku bol vopred zinscenovaný. V ďalšej časti obvinený sponchyboval dôveryhodnosť výpovedí spoluobvinených (C. U. a H. H.) a poukázal na znalecký psychologický posudok č. 19/2021 znalkyne PhDr. P. Š.. Obvinený uviedol, že obhajoba počas konania vzniesla námietku miestnej príslušnosti; poukázal na § 17 Trestného poriadku a pokračoval, že v zmysle skutkovej vety obžaloby je zrejme, že k spáchaniu skutku obvineným malo dôjsť v obvode Okresného súdu Liptovský Mikuláš, preto daný súd mal byť miestne príslušným súdom v jeho veci. Ďalej poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 134/2021 a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k právu na riadne odôvodnenie rozhodnutia, a konštatoval, že ak odôvodnenie súdneho rozhodnutia neobsahuje úvahy (myšlienkové kroky, premisy), ktoré by dôkladne zdôvodňovali, prečo je zistený skutkový stav tým prípadom, v ktorom možno konštatovať vinu obvineného, ale adresát súdneho rozhodnutia, ako aj verejnosť musia hľadať odpoveď na právny problém „v rovine dohadov“, že došlo k porušeniu práva na obhajobu.

Vo väzbe na vyššie uvedené obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako dovolací súd po preskúmaní dovolacích dôvodov rozhodol, že napadnutým uznesením krajského súdu a konaním, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v príslušných ustanoveniach, o ktoré dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a), písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku sa opierajú, a to v jeho neprospech; napadnuté uznesenie krajského súdu v celom rozsahu zrušil, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo ich zrušením, stratili podklad; a krajskému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd, ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a), písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku

vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a/alebo hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Vo vzťahu k obvineným v doplnení dovolania uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku je potrebné uviesť, že námietka o nepríslušnosti súdu sa musí vždy vzťahovať na jeho konečné rozhodnutie. Vyplýva to zo znenia tohto ustanovenia, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak vo veci rozhodol nepríslušný súd. V rámci tohto dovolacieho dôvodu tak nemožno úspešne namietkať, že súd mal po podaní obžaloby vec postúpiť z dôvodu nedostatočných skutkových zistení pre prokurátorom použitú právnu kvalifikáciu inému súdu. Ak by ale bol súdmi nižšieho stupňa zistený skutok nesprávne právne posúdený a pri jeho správnej kvalifikácii by bol na prejednanie veci podľa § 14 až § 17 Trestného poriadku v spojení s § 280 ods. 1 Trestného poriadku príslušný iný súd, takáto chyba by bola subsumovateľná len pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a nie aj pod dôvod podľa písm. a) tohto ustanovenia, keďže prvý z nich by mal v takom prípade postavenie *lex specialis* (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 27/2020).

Pokiaľ ide o miestnu príslušnosť, túto posudzuje súd samostatne, a to vždy vo vzťahu k obžalobe, ktorá bola na tomto súde podaná. V súvislosti s posudzovaným prípadom možno poukázať na § 17 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého konanie vykonáva súd, v ktorého obvode bol trestný čin spáchaný. V prípade, že trestný čin je spáchaný na viacerých miestach (tzv. distančné delikty) je daná príslušnosť niekoľkých súdov (§ 20 Trestného poriadku). Ak je daná príslušnosť niekoľkých súdov, konanie vykonáva ten súd, na ktorom podal prokurátor obžalobu alebo ktorému bola vec postúpená nepríslušným súdom. Teda ktorýkoľvek z takto určených súdov má povinnosť konať, a tejto povinnosti sa nemôže zbaviť (okrem zákonných dôvodov), ak sa k nemu dostane obžaloba. Ďalej podľa § 241 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku keď súd zistí, že na prejednanie veci nie je príslušný, až po nariadení hlavného pojednávania, môže postúpiť vec len za podmienok uvedených v § 280 ods. 1 Trestného poriadku. Na rozdiel od štádia preskúmania obžaloby, je tak povinný vec rozhodnúť sám, ak ide iba o miestnu nepríslušnosť a obžalovaný ju do nariadenia hlavného pojednávania nenamietal, a tiež vtedy, ak by mala byť postúpená z okresného súdu v sídle krajského súdu na iný okresný súd, pričom toto ustanovenie sa uplatní aj v prípade postúpenia zo Špecializovaného trestného súdu na okresný súd. V týchto prípadoch základné právo na zákonného sudcu ustupuje právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, resp. právu na jej prejednanie v primeranej lehote (čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru).

V kontexte vyššie uvedeného dovolací súd poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu zo 16. marca 2021, sp. zn. 4 Ndt 7/2021 (č. l. 834 - 837), v ktorom rozhodoval o návrhu obvineného MUDr. E. S. na odňatie a prikázanie veci z 18. februára 2021 (č. l. 814 - 816), a ktorým, z tam uvedených dôvodov, trestnú vec obvineného Okresnému súdu Poprad neodňal. Z odôvodnenia predmetného uznesenia navyše vyplýva, že aj keby snáď bolo možné dospieť k záveru, že na prejednanie a rozhodnutie trestnej veci obvineného (ak by sa voči nemu viedlo samostatné konanie) je príslušný len Okresný súd Liptovský Mikuláš, v prejednávanej veci sa vykonáva spoločné konanie voči trom obvineným, pričom u obvinených C. U. a H. H. je aj po výpovedi naposledy uvedeného obvineného nepochybne podľa § 20 Trestného poriadku miestne príslušný Okresný súd Poprad (podľa § 17 ods. 1 Trestného poriadku by do úvahy prichádzali oba okresné súdy, ale prokurátor podal obžalobu na Okresný súd Poprad) s tým, že podľa § 19 ods. 2 Trestného poriadku spoločné konanie vykonáva súd, ktorý je príslušný vykonávať konanie proti páchatelovi zločinu alebo konanie o najťažšom zločine, pričom v prejednávanej veci sa vedie konanie o rovnakom zločine proti tak obvinenému MUDr. E. S., ako aj C. U., čo znamená, že opäť aj

vo vyššie vymodelovanej situácii by prichádzali do úvahy ako miestne príslušné oba okresné sudy, no prokurátor podal obžalobu na Okresný súd Poprad, preto aj za situácie, že by na samostatné konanie voči obvinenému MUDr. E. S. bol príslušný len Okresný súd Liptovský Mikuláš, na spoločné konanie voči všetkým trom obvineným, ako to už bolo vyššie uvedené, je príslušný Okresný súd Poprad.

Možno teda zhrnúť, že zo skutkovej vety napadnutého rozsudku okresného súdu jasne vyplýva, že stíhaný skutok bol obvinenými spáchaný za jazdy v osobnom motorovom vozidle na ceste z Liptovského Mikuláša do Popradu (navyššie obvinený MUDr. E. S. sa časti svojho konania, zadováženia, dopustil v okrese Liptovský Mikuláš), teda v obvode tak Okresného súdu Liptovský Mikuláš, ako aj Okresného súdu Poprad, je teda nepochybné preto miestne príslušným na prejednanie a rozhodnutie dotknutej trestnej veci by podľa § 17 ods. 1 Trestného poriadku bol tak Okresný súd Poprad, ako aj Okresný súd Liptovský Mikuláš. Prokurátor však podal 22. decembra 2020 obžalobu na Okresný súd Poprad, čo znamená, že miestne príslušným na prejednanie a rozhodnutie dotknutej trestnej veci bol v súlade s § 20 Trestného poriadku Okresný súd Poprad, čiže v konečnom dôsledku možno jednoznačne konštatovať, že vo veci konal príslušný súd.

Pokiaľ ide o obvineným označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné v zmysle tohto dovolacieho dôvodu chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Trestného poriadku). Tiež sa žiada doplniť, že tento dovolací dôvod vyžaduje, aby bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Nie je ním len všeobecné právo obvineného zvoliť si obhajcu a radíť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní a súdom (§ 34 Trestného poriadku), ale aj právo na navrhovanie dôkazov priamo obvineným alebo prostredníctvom obhajcu (§ 34 ods. 1, § 44 ods. 2 Trestného poriadku). Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (272 ods. 3 Trestného poriadku), alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinil podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 16/2013-I a 7/2011).

Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku je potrebné uviesť, že ho možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Nemožno ním napadnúť spôsob hodnotenia dôkazu súdom, keďže nesprávne hodnotenie dôkazu možno napraviť v odvolacom konaní, nie však v konaní o dovolaní. Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Možno opakovane podotknúť, že podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku dôkazy v každom prípade hodnotí súd a prípadný nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov zo strany procesných strán nezakladá žiaden dovolací dôvod.

V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti pripomenúť, že Trestný poriadok výslovne ustanovuje, že súd a orgány činné v trestnom konaní môžu brať do úvahy len dôkazy, ktoré boli získané zákonným spôsobom. Z § 119 ods. 3 Trestného poriadku vyplýva, že dôkazným prostriedkom je procesný úkon, pomocou ktorého orgán činný v trestnom konaní alebo súd získava poznatky dôležité na objasnenie veci. Dôkazom je priamy poznatok alebo výsledok činnosti orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu, ktorý získal pomocou dôkazného prostriedku a slúži na objasnenie skutočností, ktoré sú predmetom dokazovania. Podmienkou, aby dôkazom mohlo byť naozaj „všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie vecí“, je, aby išlo o dôkazy získané zákonným spôsobom. Za zákonný spôsob získania dôkazu z dôkazných prostriedkov v zmysle § 119 ods. 3 Trestného poriadku treba podľa judikatúry

považovať jednak splnenie formálnych (procesných) podmienok, vyžadovaných Trestným poriadkom alebo iným osobitným zákonom na vykonanie konkrétneho dôkazu, a jednak splnenie materiálnych (obsahových) podmienok, t. j. aby úkon, použitý dôkazný prostriedok na vykonanie, resp. získanie dôkazu, bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 38/2003-I, a ZSP 74/2006). Zároveň netreba opomenúť aj § 119 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého strana môže dôkaz obstať alebo dať návrh na jeho vykonanie, avšak sama ho vykonať nemôže. Predmetná činnosť náleží len orgánom činným v trestnom konaní, prípadne súdu.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistené porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 24/2020-I).

Pokiaľ ide o vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku, treba zároveň dodať, že ak dovolateľom tvrdená nezákonnosť dôkazu spočíva v zásadnom porušení práva obvineného na obhajobu, ku ktorému malo dôjsť pri jeho získaní alebo vykonaní, takto vecne vymedzená chyba zodpovedá (v prípade jej preukázania) iba dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ktorý je v tomto prípade vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa písm. c) tohto ustanovenia v pomere špeciality. Pritom platí, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené podľa § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Povedané inými slovami, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Dovolateľ v rámci týchto dovolacích dôvodov namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí okresného a krajského súdu, nevyhovenie jeho návrhu na vykonanie ďalších dôkazov, a nezákonnosť sledovania jeho osoby v zmysle § 113 ods. 4 Trestného poriadku, čo podľa obvineného spôsobilo nezákonnosť procesného postupu pri získavaní dôkazov, čím teda nemohol existovať zákonný dôvod vznesenia obvinenia, nadväzne ani na podanie obžaloby a súdne konanie o nej, s ktorou sa, podľa obvineného, okresný a krajský súd dostatočne nevysporiadali.

K uvedenému sa žiada uviesť, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu sám osebe nie je dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý predpokladá porušenie práva na obhajobu len v procesnoprávnom význame a nezahŕňa prípady nedostatku odôvodnenia súdneho rozhodnutia, avšak podľa ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky je súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 209/04, IV. ÚS 350/2014, a II. ÚS 449/2015).

Rovnako Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej praxi pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, č. 30544/96). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, č. 21522/93, vo veci

Higgins a ostatní proti Francúzsku z 19. februára 1998, č. 134/1996/753/952). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, č. 13942/88, rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. U'S 410/06 a primerane rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 155/2018).

Vo vzťahu k nevyhoveniu návrhu obvineného na vykonanie ďalších dôkazov (znaleckého dokazovania psychologickým vyšetrením všetkých troch spoluobvinených) dovolací súd poukazuje na argumentáciu krajského súdu, že takéto znalecké dokazovanie by bolo v tomto prípade neúčelné a nadbytočné, keďže boli to práve obvinení C. U. a H. H., ktorí obvineného MUDr. E. S. vo svojich výpovediach (akoby svedkovia), usvedčovali z trestnej činnosti, nie opačne. Krajský súd nenašiel dôvody, pre ktoré by mal výpovede spoluobvinených C. U. a H. H. považovať za nehodnoverné, aj v súvislosti s výsledkami a najmä hodnotením znaleckého dokazovania vo vzťahu k ich osobám.

Pokiaľ ide o námietku obvineného ohľadom ním argumentovanej nezákonnosti sledovania jeho osoby v zmysle § 113 ods. 4 Trestného poriadku, dovolací súd opätovne poukazuje na argumentáciu krajského súdu, ktorý uviedol, že aj sledovanie osoby obvineného v čase, keď sa premiestňoval z bodu A do bodu B, jednoznačne z hľadiska účelu a technickej realizácie spadá pod sledovanie osoby podľa § 113 ods. 1 Trestného poriadku. Týmto sledovaním sa zisťuje v prvom rade pohyb a poloha sledovanej osoby. Príkaz podľa § 113 ods. 4 Trestného poriadku by prichádzal do úvahy vtedy, ak by bola dotknutá osoba sledovaná vo vnútri vozidla, akú činnosť vyvíja v tom vozidle a čím by sa mohlo sledovaním zistiť trebárs, že obvinený skutočne dal U. sáčok s pervitínom. V tomto prípade však nedošlo k sledovaniu jeho činnosti vo vozidle, ale iba k sledovaniu pohybu jeho osoby, kde bolo zistené, že sadol do H. auta, ako osoba sa v aute evidentne, bez použitia ďalšieho sledovania jeho činnosti v aute, nachádzal, kde následne v Demänovej vystúpil a pritom opäť nastúpil do uvedeného auta a na základe toho bolo potom auto zastavené. Stále však ide po obsahovej stránke o obyčajné sledovanie osoby a jej polohy a pohybu bez toho, aby došlo k jej sledovaniu v inom priestore, teda nikto nesledoval, čo konkrétne sledovaná osoba robí vnútri automobilu. O uvedenom svedčí aj zákonná dikcia, z ktorej je možno vyčítať účel sledovania podľa § 113 ods. 4 Trestného poriadku, posledná veta, v zmysle ktorého pri vstupe do priestorov neslúžiacich na bývanie alebo na pozemky, ktoré nie sú verejne prístupné, sa nesmú vykonať iné úkony ako tie, ktoré sú nevyhnutné na vykonanie sledovania. Z uvedeného vyplýva, že sledovanie podľa odseku 4 je spravidla aj spojené so vstupom na tieto iné priestory alebo pozemky, kde sa má dotknutá osoba sledovať a je zamerané na zistenie činnosti tejto osoby v týchto priestoroch (garáž, pivnica, sklad atď. a za istých okolností aj motorové vozidlo), čo však v tomto prípade naplnené nebolo, keďže nedošlo k sledovaniu osoby v rámci vnútorného priestoru vozidla Volvo, ale len k sledovaniu jej presunu týmto vozidlom „zvonku“ za účelom monitoringu jej pohybu, preto nebol ani potrebný osobitný príkaz za týmto účelom. Týmto výkladom by totiž vznikla absurdná situácia, kedy by pri každom presune sledovanej osoby povedzme autom, autobusom, taxíkom atď. musel byť vydávaný ďalší príkaz na sledovanie osoby podľa § 113 ods. 4 Trestného poriadku v inom priestore neslúžiacom na bývanie, čo určite nie je v súlade s účelom predmetných zákonných ustanovení. Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že zo spisového materiálu vyplýva, že predmetné sledovanie bolo vykonané na základe príkazu na sledovanie vydaného podľa § 113 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Trestného poriadku prokurátorom Okresnej prokuratúry Poprad z 19. februára 2020, vedeného pod číslom I PO-V-2/2020/7706-24.

Je potrebné taktiež zdôrazniť, že trestné konanie sa posudzuje komplexne ako jeden celok a nie je možné z hľadiska zachovania práv obvineného hodnotiť len niektoré parciálne, jednotlivito extrahované úkony, resp. postupy a na základe nich konštatovať zásadné porušenie jeho obhajobných práv. Najvyšší súd však z obsahu rozsudku okresného súdu, ako ani uznesenia krajského súdu nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že by v priebehu konania na súdoch nižšieho stupňa došlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu. Naopak, jeho právo na obhajobu bolo v priebehu trestného konania v plnom rozsahu zachované, pričom obvinený mal možnosť zúčastňovať sa hlavných pojednávaní a uplatňovať svoje práva, či už osobne alebo prostredníctvom obhajcov, pričom toto svoje právo v priebehu konania aj aktívne využíval.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd najprv vo všeobecnosti uvádza, že predmetný dovolací dôvod je upravený alternatívne - buď je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo vychádza z nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. V oboch prípadoch však platí existencia právnej chyby, nie

skutkovej. V dôsledku toho dovolací súd pri uplatnení tohto dôvodu nemôže skúmať a spochybňovať skutkové zistenia, nakoľko ťažisko dokazovania v trestnom konaní je totiž pred prvostupňovým súdom a jeho skutkové závery môže doplňovať, prípadne korigovať len odvolací súd. Pri posudzovaní opodstatnenosti tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd hodnotí skutkový stav len z hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008). Prostredníctvom tohto dôvodu nemožno nahrádzať iné mimoriadne opravné prostriedky (obnovu konania a zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní), ktoré slúžia na nápravu nedostatkov v skutkových zisteniach.

Povedané inými slovami predmetný dovolací dôvod dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietkať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Ďalej predpokladá výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejší alebo miernejší trestný čin, alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchatel'a alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže týkať, napr. rozhodovania o treste, či ochrannom opatrení (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-II).

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo môže spočívať v kvalifikácii zisteného skutku ako iného trestného činu, než ako zodpovedá správne použitiu zákona, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdnym skutkom dopustil. Právnym posúdením skutku sa rozumie jeho hmotnoprávne posúdenie. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok ustálený v napadnutom rozhodnutí súdu v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podriadený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Východiskom pre zistenie tohto dovolacieho dôvodu je opis skutku, ako bol ustálený v príslušnom výroku, t. j. v tzv. skutkovej vete napadnutého rozhodnutia vo veci (primerane uznesenie najvyššieho súdu z 10. februára 2010, sp. zn. 3 Tdo 39/2009). Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak (ako už bolo vyššie uvedené) môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 3/2011).

Nesprávnosť právnych úvah uvedených v odôvodnení dovolaní napadnutého rozhodnutia nie je dôvodom na konštatovanie splnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ak skutková veta výroku o vine zodpovedá podľa hodnotenia dovolacieho súdu použitej právnej kvalifikácii. Ak dovolacie námietky (sčasti) smerujú proti skutkovým zisteniam a tomu zodpovedajúcim dôkazným hodnotiacim úvahám súdu, tak v celom tomto rozsahu ich nemožno v dovolacom konaní (na rozdiel od konania odvolacieho) preskúmať. Relevantné (preskúmateľné) sú námietky voči samotnej právnej kvalifikácii, ale len v tom rozsahu, v ktorom túto kvalifikáciu spochybňujú z hľadiska reálií súdom zisteného skutku (teda nie z hľadiska iných skutkových zistení) (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 49/2013-I).

Pod pojmom „skutok“ treba rozumieť udalosť vo vonkajšom svete vyvolanú aktívnym alebo pasívnym prejavom vôle páchatel'a (konaním), ktoré sa stáva trestným činom, ak vyčerpáva znaky skutkovej podstaty niektorého trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 46/2013). Vo vzťahu k pojmu „skutková veta“, je potrebné uviesť, že odráža faktické okolnosti, ktoré sú právne relevantné z hľadiska základnej alebo kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu, teda kvalifikačne použitého ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona (pozri stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2019-I). Pre úplnosť skutkovej vety postačuje, ak obsahuje pojmy a gramatické formulácie, ktoré významovo zodpovedajú (všetkým) znakom skutkovej podstaty trestného činu. Rovnako musí byť

odrazom právnej vety, nie však jej kópiou. Je neprístupné formulovať skutkovú vetu spôsobom, že táto sice vo výsledku obsahuje všetky zákonné znaky danej skutkovej podstaty, ale je nepreskúmateľná v tom, akým konkrétnym konaním a za akých konkrétnych okolností malo dôjsť k spáchaniu trestného činu. Skutková veta (popis skutku) nie je totožná s právnou vetou a spravidla nepoužíva terminológiu právnej vety (teda terminológiu dotknutého zákonného ustanovenia), aj keď sa niekedy použité výrazy a formulácie skutkovej a právnej vety nevyhnutne prekrývajú (zhodujú). Skutková veta však musí s dostatočnou obsahovou určitosťou vyjadrovať všetky skutkové okolnosti, ktoré sú kvalifikačným momentom použitej právnej kvalifikácie (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 22/2015-III).

Skutková veta má teda stručne a výstižne vyjadriť žalovaný skutok, ktorého sa obžalovaný podľa zistenia súdu dopustil. Skutok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného, musí byť v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený v zmysle § 163 ods. 1, písm. c), ods. 3 Trestného poriadku (predovšetkým spôsob jeho spáchania) tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, za ktorý bol obžalovaný uznaný vinným. Ak neobsahuje skutková veta vo výroku o vine úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty; teda ak pri formulovaní skutkových záverov súd opomenie určitú, nie bezvýznamnú časť skutkových zistení, ktoré vyšli v konaní najavo, dochádza k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivý proces (pozri rozsudok najvyššieho súdu z 9. decembra 2010, sp. zn. 1 TdoV 22/2010, nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. januára 2016, sp. zn. III. ÚS 509/2015, a z 20. decembra 2017, sp. zn. II. ÚS 521/2017).

Najvyšší súd (ako jeho judikatúra už chronicky zdôrazňuje) teda v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len posúdi, či skutok zistený súdom zodpovedá použitej právnej kvalifikácii (všetkým jej znakom). Nevstupuje do procesu hodnotenia dôkazov, teda dôkazy nehodnotí ani nepreskúmava správnosť úvah skôr vo veci konajúcich súdov pri hodnotení dôkazov. Je potrebné tiež zdôrazniť, že podoba skutku uvedená vo výroku rozsudku (správnosť kvalifikácie ktorej sa preskúmava) sa nemôže považovať za doplnenú obsahom odôvodnenia rozsudku a dovolací súd musí pri svojom kvalifikačnom prieskume vychádzať výlučne zo skutkovej vety odsudzujúceho výroku napadnutého rozsudku (pozri odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 22/2015).

V súvislosti s argumentáciou obvineného, že skutková veta je nepreskúmateľná v tom, akým konkrétnym konaním a za akých konkrétnych okolností malo dôjsť k spáchaniu trestného činu, najvyšší súd uvádza, že na naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2021, pozn.) sa vyžaduje, aby páchatel' neoprávnené konal niektorým zo spôsobov uvedených v tomto odseku [v prejednávanej prípadu podľa písm. c) a písm. d), pozn.]. Postihuje sa teda neoprávnená držba omamnej alebo psychotropnej látky, jedu alebo prekurzora a nakladanie s nimi vo všetkých formách uvedených v odseku 1 písm. a) až d), ale nie pre vlastnú potrebu, a to bez ohľadu na konkrétne množstvo tejto látky. Rozhodujúce bude preukázanie okolností, že páchatel' mal túto látku v držbe, prípadne s ňou nakladal uvedeným spôsobom, a to na účely jej predaja alebo distribúcie ďalším osobám, teda nie pre vlastnú potrebu.

Pod pojmom „zadováži“, uvedenom v § 172 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2021, pozn.), sa rozumie neoprávnené nadobudnutie resp. získanie omamnej látky alebo psychotropnej látky (jedu alebo prekurzora) v zásade akýmkoľvek iným spôsobom, než je to výslovne uvedené v predchádzajúcich pojmoch tohto ustanovenia (výrobou, dovozom, kúpou alebo výmenou). Zadovážením sa teda rozumie, napr. aj získanie darovaním omamnej látky, konanie, ktoré zakladá znaky iného trestného činu, napr. krádeže (§ 212 Trestného zákona), lúpeže (§ 188 Trestného zákona), ale aj pestovanie rastlín (konope). „Prechovávaním“ v zmysle § 172 ods. 1 písm. d) Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2021, pozn.) je akýkoľvek spôsob držby uvedených látok, pričom páchatel' nemusí mať takúto látku pri sebe, ale môže ju mať ukrytú (uloženú) na inom mieste, vrátane jej uloženia (ukrytia) u inej osoby resp. v jej priestoroch (pozri primerane stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 35/2016).

Z hľadiska subjektívnej stránky trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2021, pozn.) sa vyžaduje úmyselné zavinenie.

V súvislosti s argumentmi obvineného ohľadom právneho pojmu obvyklej (bežnej) jednorazovej dávky dovolací súd poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu z 20. marca 2019, sp. zn. 3 Tdo 83/2018 (zverejnené v Zbierke pod č. 22/2019), z ktorého odôvodnenia vyplýva, že obvykle jednorazovou dávkou na použitie v zmysle § 135 Trestného zákona sa rozumie dávka drogy, ktorá sa bežne konzumuje pri jednom použití a hmotnostne zodpovedá dávke bežne predávanej (kupovanej) na jedno použitie. Takto určená obvykle jednorazová dávka na použitie musí obsahovať minimálne také množstvo účinnej látky, ktoré je spôsobilé ovplyvniť psychiku jedinca, či už v zmysle útlmu alebo excitácie. Pojem „obvykle“ nemožno vykladať subjektívne vo vzťahu ku konkrétnemu konzumentovi drogy, ale všeobecne vo vzťahu ku konkrétnej droge. Skutkové ustálenie počtu obvykle jednorazovej dávky na použitie a určenie množstva drogy, ktoré tvorí obvykle jednorazovú dávku na použitie, je právnou otázkou a právnym záverom, ktorý patrí do výlučnej kompetencie orgánov činných v trestnom konaní a súdu.

Najvyšší súd v kontexte vyššie uvedeného ako aj vo vzťahu k správnosti právnej kvalifikácie konania obvineného, ktoré okresný súd kvalifikoval ako zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2021, pozn.), sa stotožňuje so závermi okresného a krajského súdu, že obvinený si svojim konaním popísaným v skutkovej vete rozsudku okresného súdu neoprávnene zadovážil a prechovával po akúkoľvek dobu psychotropnú látku, pričom sa v prejednávanej veci jednalo o pervitín s obsahom účinnej látky metamfetamínu v celkovom objeme zodpovedajúcom minimálne 14 obvyklým jednorazovým dávkam drogy (väčšie množstvo, ako pre osobnú spotrebu na účely Trestného zákona), ktorý je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných a psychotropných látkach a prípravkoch do II. skupiny psychotropných látok. ... Naplnené boli aj ďalšie obligatórne znaky skutkovej podstaty žalovanej trestnej činnosti, keď obvinený je plne trestne zodpovedný subjekt z hľadiska veku a príčetnosti, ktorý porušil objekt chránený Trestným zákonom, ktorým je v tomto prípade v prvom rade ochrana zdravia spoločnosti v spojení tiež s kontrolou a riadeným obchodovaním s predmetnými omamnými a psychotropnými látkami zo strany štátu. Svojho konania sa dopustil úmyselne, vo forme priameho úmyslu a medzi jeho konaním a spôsobeným následkom existuje nepochybne príčinná súvislosť. Najvyšší súd len pre úplnosť k predmetnému poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, z ktorého vyplýva, že vina obvineného bola v konaní preukázaná okrem výpovedí spoluobvinených (C. U. a H. H.), pričom v niektorých bodoch sa s nimi zhoduje aj obvinený MUDr. E. S., aj ďalšími dôkazmi, ktoré predmetné výpovede vo viacerých bodoch podporujú, predovšetkým znaleckým dokazovaním Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru k expertíze zaistených chemických stôp (vrátane výsluchu Mgr. A. M. k záverom posudku), znaleckým dokazovaním MVDr. A. J. (k rozboru krvi a moču obvinených), ale aj znaleckým dokazovaním PhDr. P. Š. (k psychologickému posúdeniu obvinených C. U. a H. H. vrátane posúdenia ich všeobecnej vierohodnosti), ako aj ďalšími listinnými dôkazmi, vrátane zápisníc o prehlídkach osôb a iných priestorov, ktoré verziu C. U. (ktorá nie je korunným svedkom) a H. H. tiež potvrdzujú; je tu teda celá reťaz logicky usporiadaných dôkazov, ktorá obvineného MUDr. E. S. zo spáchania skutku usvedčuje a na strane druhej vyvracia jeho obranu.

Dovolací súd sa nestotožnil s názorom obvineného, že z opisu skutkovej vety nevyplýva, akú návykovú látku si mal zabezpečiť, ako presne a kde ju mal zadovážiť, nakoľko, ako je už vyššie uvedené, zo skutkovej vety uvedenej v rozsudku okresného súdu vyplýva, že obvinený MUDr. E. S. si v obci Demänová, okr. Liptovský Mikuláš, zadovážil a následne prechovával igelitové vrečko s obsahom bielej kryštalickej látky, ktorá obsahovala metamfetamín s prímiesou metylsulfonylmetánu o celkovej hmotnosti 0,99 g (990 mg) obsahujúcich 552 mg absolútneho metamfetamínu zodpovedajúceho 14 bežným jednotlivým dávkam drog, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa. Týmto spôsobom zistené skutkové okolnosti zodpovedajú právnej kvalifikácii skutku. Možno teda zhrnúť, že skutková veta obsahuje úplný popis skutočnosti rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2021, pozn.).

Pokiaľ ide o ďalšie námietky, ktoré obvinený v rámci dovolania a doplnenia dovolania vecne uplatnil a ktorých podstata je zrekapitulovaná vyššie, tieto majú skutkový charakter, keďže sa nimi snaží dosiahnuť revíziu skutkových zistení okresného súdu, ktoré si osvojil aj krajský súd a ktorých správnosť a úplnosť nemôže najvyšší súd v tomto konaní iniciovanom obvineným skúmať ani meniť. V rámci tohto dovolacieho dôvodu rovnako nemožno účinne namietať ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože

určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu, keďže aj to by odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom, ktorá je výslovne zakotvená v § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku a ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania iniciovaného obvineným alebo generálnym prokurátorom (§ 369 ods. 2 Trestného poriadku) je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Námietky skutkovej povahy sú pritom uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý je oprávnený použiť iba minister spravodlivosti. Najvyšší súd sa preto s týmto okruhom námietok obvineného nemohol zaoberať (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011 a 14/2015).

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného MUDr. E. S. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.